

És erről miért hallgatunk?

Jogom van a boldogsághoz –
Kiáltottam az üres jägeres üvegnek, mielőtt a falhoz vágtam volna.
Persze ez nem igaz: sosem iszom.
Nyilvánosan.

De jogom azért még van,
Nem csak a boldogsághoz, de még egy csomó máshoz.
Rákerestem neten és böngésztem az ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát (persze csak a leegyszerűsített változatot, hogy az ilyen egyszerű – de nagyszerű – emberek is megértsék, mint én).

Ez kimondja, hogy jogom van például ahhoz, hogy szabad és másokkal egyenlő legyek.

Persze mindig van szabadabb, meg egyenlőbb.
Szerintük nincs megkülönböztetés,
De mégis hogyan különböztessen meg, hogy apám, a fiúm (aki amúgy nem létezik) vagy épp az iskolaigazgató megkülönböztet-e!?

Jogom van az életre:
De vajon mit mondana erre egy magzat, akit elvetéltek, mert az anyjának épp nem volt kedvére?

Nincs kínzás, meg rabszolgaság:
De mindig lesznek olyan basák, aki majd csak azért ba... ver át, hogy te szenvedj, hogy téged irányítson, hogy neki egy kanállal több leves jusson, hogy a narcisztikus személyisége megnyugodjon és megbizonyosodjon arról, hogy az IQ tesztje helyett a számlájára kerül majd jó pár nulla.

Van jogunk akárhova is megyünk, meg a törvény előtt mindenki egyenlő:
De mit tegyen a határt illegálisan átkelő, akit a határt felügyelő csak úgy agyonlő!?
A jogokat a törvény védi, a rendőrnek meg nincs joga jogtalanul letartóztatni.
Várjunk... Szóval most akkor neki arra van joga, hogy nincs joga?

Aztán mint diák szintén vannak jogaim:
Például a minőségi oktatásra:
De az vajon minőségi,
Ha a németet egy közgazdász az aki visszakéri?
Jogom van az egyenlő bánásmódra:
De ha a tanár egy vita után nem áll velem szóba, akkor megint lesz egyenlő és egyenlőbb? A

jegyemről meg majd az osztályvizsga lesz az ami dönt?

Jogom van a szabadidőre:

Ám ha a tanár bejön már szünetben és csak csengetés után hagyja el a termet, akkor a diák mikor mégis pihenhet?

Jogom van a véleményem kinyilvánítására:

De mikor haragudhatok én meg, ha az ellenőrzőre a tanár egy előzőleg nem gyakorolt példát felad, mondván a megoldást találd ki magad. Ha tudod.

Ja, persze. Megharagudhatok, de elérni vele sokat nem fogok. Max annyit, hogy a tanár „visszaharagszik”, aztán én várhatok újra az egyenlő bánásmódra...

Jogom van a kérdésfeltevésre:

A tanár mégis undorodva néz félre, valahányszor azt látja, hogy fent a diák karja. Mert egyszerűen nem akarja, hogy megzavarja, az órát, melyet ő tartani próbált.

Van továbbá jogom az osztályfőnökhöz, sőt az igazgatóhoz fordulni, ha sérelem ért: Aztán ha ezért a már előbb emlegetett tanár nem áll velem szóba, akkor nem számíthatok túl sok jóra.

Jogom van osztály- sőt diákparlamentari elnökjelöltnek lenni, de egy szerb parlamentben magyarként én mégis mit tudok tenni?

Szóval igen. Jogom az van. Látszólag, elméletben.

Viszont hogy ezt kamatoztathassam valószínűleg lehetetlen.

Mert felszólalni mégis ki mer majd,

Hogy amit nekünk tanítanak az csak fölös sallang?

Elvégre hiába tudom a másodfokú egyenlet megoldó képletét,

Vagy az egysejtűek eredetét.

Feleségül ezek nem fognak venni,

A gyerekeimet sem fogják felnevelni,

Számlát nem fizetnek helyettem

Én meg örüljek, hogy jee szabadkai értelmiségi lettem.

Vagyis jelen esetben inkább pesti,

Mert tanulni itthon, magyarul, azt amit én akarok, úgy ahogy én akarom nem fogok tudni.

Persze azért tanárnak sem könnyű lenni

A diákok elvárásának megfelelni

De azért azt mutatja, hogy jogom nem sok lehet,

Ha írás közben azon aggódnom kellett,

Hogy mi fog történni,

Ha az írásomat valamelyik említett tanár el fogja olvasni.

Mindenesetre sok jót nem merek remélni.

Valamit mégis kéne tenni,

Hogy diákok merjenek végre merni

A jogaikért harcolni.

Persze a kötelességeket sem kéne elfeledni!

Tóth Ugyonka Krisztina